

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **R. K.**, zastoupená Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2007, č. j. OAM-1-507/VL-01-ZA04-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2007, č. j. 56 Az 134/2007 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadla v záhlaví označený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen

„krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 10. 7. 2007, č. j. OAM-1-507/VL-01-ZA04-2007, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Napadeným rozsudkem krajský soud přezkoumal výše citované rozhodnutí správního orgánu a stěžovatelkou podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podle krajského soudu žalovaný správní orgán správně vyhodnotil zjištěný skutkový stav, když konstatoval, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nezletilou stěžovatelku je snaha o sloučení rodiny. Stěžovatelka se narodila v České republice a její matka, jakožto zákonná zástupkyně, v průběhu správního řízení uváděla, že život stěžovatelky v Sýrii by mohl být negativně ovlivněn potížemi, které zde měli její rodiče. Nevyslovila žádnou obavu z pronásledování, která by se týkala přímo nezletilé stěžovatelky, jejíž situace se dle konstatování krajského soudu odvíjí od situace jejích rodičů. V tomto ohledu by přicházelo v úvahu pouze udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, ovšem za podmínky, že by některému z rodičů stěžovatelky byla mezinárodní ochrana udělena. Tak se však nestalo a základní podmínka tedy nebyla splněna.

V kasační stížnosti uplatnila stěžovatelka důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s. s tím, že: *„kasační stížnost podává z důvodu nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a vady řízení.“*

Namítla přitom, že jako osoba nezletilá spadá do personálního rozsahu Úmluvy o právech dítěte, která je závazná a která musí být každým státním orgánem při jakémkoli výkonu státní moci respektována. V tomto ohledu stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 – 64, který uvádí: *„...Platí-li totiž ústavní princip přednostní aplikace mezinárodní úmluvy obecně, pak platí zásadně vždy a v každém okamžiku. Ze žádného ustanovení nelze restriktivně dovodit, že by se tato aplikace měla vázat k nějakému konkrétnímu časovému bodu a žádný orgán tudíž nemůže legitimně od mezinárodního závazku, jehož si je nebo má být vědom, odhlédnout a jeho aplikaci odložit, resp. odkázat ji na pozdější chvíli, příp. na jiný orgán.“* Stěžovatelka proto vytýká krajskému soudu, že nebyl nijak zohledněn příkaz Úmluvy o právech dítěte stanovený čl. 3, podle něhož nejlepší zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Prosté zamítnutí azylové žádosti bez jakéhokoli náznaku snahy o identifikaci a dosažení nejlepšího zájmu stěžovatelky je postupem nesprávným, vadným a nezákonným v tom smyslu, že bylo porušeno její přednostně aplikovatelné právo. Soud musí přednostně vzít v úvahu mezinárodní právo a pak teprve právo národní, a to vždy je-li účastníkem řízení dítě, mučená či traumatizovaná osoba, osoba s rozvinutým soukromým a rodinným životem

v České republice atp. Dále stěžovatelka doplnila, že důsledkem rozsudku krajského soudu je vystavení výjezdního příkazu, tj. stanovení jí povinnosti opustit Českou republiku. Celý zbytek rodiny však pobývá na území na základě platného víza a je to jen kasační stížnost, která tuto možnost dává také stěžovateli. Krajský soud proto nemůže od mezinárodních závazků odhlédnout a „věřit“, že kasační stížnost bude podána a několikaměsíční dítě se nebude muset samo bez doprovodu rodičů vrátit do Sýrie. Takové rozhodnutí podle stěžovatelky zjevně není v nejlepším zájmu dítěte. Závěrem stěžovatelka shrnula, že si plně uvědomuje obtížnost definice nejlepšího zájmu dítěte v této situaci, nicméně je povinností správních orgánů a soudů identifikaci a dodržení jejího nejlepšího zájmu provést, má-li být dodržena Ústava České republiky v článku 1 odst. 2.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Pokud stěžovatelka namítá porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle správního orgánu: *„...nezbývá než oponovat výlučností legalizace pobytu ve spojení s mezinárodní ochranou pro politické pronásledování podle zákona o azylu (zák. č. 325/1999 Sb.), kterou nelze zaměřovat za legalizaci pobytu podle zákona o pobytu cizinců (zák. č. 326/1999 Sb.), přičemž oba tyto zákony svou úpravou aplikují nejlepší zájem dítěte a zejména dbají na ochranu jednoty rodiny cizinců na území České republiky. Nemůže se proto stát, že by se nezletilá několikaměsíční stěžovatelka musela bez svých rodičů vrátit do země původu, jak se toho v kasační stížnosti obává její matka.“*

S ohledem na shora uvedené správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost, nebude-li odmítnuta pro absenci povinného zastoupení advokátem nebo pro nepřijatelnost, když tato svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.,

v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje ve smyslu ustanovení § 16 s. ř. s. pětičlenný senát Nejvyššího správního soudu, skládající se z předsedy a čtyř soudců. K přijetí usnesení o nepřijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. je třeba souhlasů všech pěti členů rozhodujícího senátu. Při předběžné poradě v nyní projednávané věci však nedošlo k jednomyslnému stanovisku ve věci nepřijatelnosti kasační stížnosti dle shora popsanych kritérií.

Za dané situace tak Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Pro úplnost přitom zdůrazňuje, že důvody přijatelnosti kasační stížnosti je nutno důsledně odlišovat od samotné důvodnosti kasační stížnosti, která je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Jak vyplývá ze správního spisu, jakož i z navazujícího spisu soudního, stěžovatelka se narodila na území České republiky dne 14. 5. 2007. Posléze dne 28. 6. 2007 prostřednictvím své matky (K. K.) podala žádost o udělení mezinárodní ochrany s tím, že jediným jejím důvodem je snaha o sloučení rodiny. Matka stěžovatelky, jakož i další rodinní příslušníci (otec M. S. A. a bratr B. A.), totiž o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky požádali již dne 30. 5. 2006, přičemž rozhodnutími správního orgánu ze dne 16. 1. 2007, č. j. OAM-456/LE-05-ZA04-2006 (otec a bratr), a č. j. OAM-457/LE-05-ZA04-2006 (matka), nebyla žádnému z nich mezinárodní ochrana udělena. Stejně pak bylo rozhodnuto správním orgánem i v případě stěžovatelky, a to rozhodnutím ze dne 10. 7. 2007, č. j. OAM-1-507/VL-01-ZA04-2007, proti kterému stejně jako její výše

jmenovaní rodinní příslušníci podala žalobu k totožnému krajskému soudu, který ještě v průběhu řízení o žalobě stěžovatelky rozhodl tak, že ve věci matky rozsudkem ze dne 30. 8. 2007, č. j. 56 Az 19/2007 – 44, rozhodnutí správního orgánu zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení a ve věci otce a bratra rozsudkem ze dne 30. 8. 2007, č. j. 56 Az 20/2007 – 60, žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítl; z rozhodovací činnosti je přitom zdejšímu soudu známo, že kasační stížnost otce a bratra stěžovatelky proti citovanému rozhodnutí krajského soudu byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 9 Azs 5/2008 – 98, odmítnuta pro nepřijatelnost.

Lze tedy shrnout, že otec a bratr nezletilé stěžovatelky v řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož i v následném řízení před krajským soudem, resp. Nejvyšším správním soudem, úspěšní nebyli, zatímco v případě matky se – na základě rozhodnutí krajského soudu – stala její žádost o udělení mezinárodní ochrany předmětem opakovaného posuzování ze strany správního orgánu a právě z této skutečnosti stěžovatelka dovozuje, že stejně tak tomu mělo být i v jejím případě, tj. že rozhodnutí správního orgánu o její žádosti měl krajský soud zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Argumentuje přitom tím, že spadá do personálního rozsahu Úmluvy o právech dítěte, podle níž je nutno sledovat nejlepší zájem dítěte, jenž měl být v daném případě zohledněn, neboť důsledkem zamítavého rozsudku krajského soudu je nutnost vycestovat z území České republiky, ačkoli řízení ve věci její matky dosud nebylo ukončeno. To znamená, že by došlo k nucenému oddělení nezletilé stěžovatelky od její matky, které v daném případě nenastalo jen díky tomu, že stěžovatelka podala kasační stížnost, což jí garantuje další pobyt na území České republiky – na základě víza za účelem strpění pobytu (§ 78b zákona o azylu) – po dobu řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem.

Předložená kasační stížnost tak Nejvyššímu správnímu soudu předestírá k rozhodnutí otázku přednostní aplikace Úmluvy o právech dítěte, na jejímž základě stěžovatelka volá po naplnění nejlepšího zájmu dítěte, jakož i zásady jednoty rodiny, a požaduje zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu, které s danou zásadou dle jejího názoru nekonvenuje a zjevně není v nejlepší zájmu dítěte, neboť v důsledku tohoto rozhodnutí hrozí, že se nezletilá bude muset sama bez doprovodu rodičů vrátit do Sýrie.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud předestírá, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou v případě rodinných příslušníků zpravidla vzájemně provázané a dotýkají se rodiny jako celku. Postavení dítěte žádajícího o mezinárodní ochranu se přitom ve většině případů odvíjí od postavení rodičů žádajících o udělení mezinárodní ochrany. V případě stěžovatelky, která se narodila na území České republiky a důvody své žádosti o mezinárodní ochranu odvozovala od důvodů svých rodičů, kterým byly žádosti o azyl příslušnými správními orgány zamítnuty, tak bylo na místě i v jejím případě legitimně očekávat zamítavé rozhodnutí správního orgánu. K tomu také poměrně rychle po podání žádosti

stěžovatelky došlo (dne 10. 7. 2007) a z tohoto pohledu je nutné vnímat přezkum krajského soudu, který byl výše uvedenými skutečnostmi zásadně limitován.

Správní soudnictví je formou soudní kontroly veřejné správy. Krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž však svou činností nenahrazuje prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jedná se totiž o kasační kontrolu správního rozhodnutí soudem, a proto je pro soud rozhodující objektivně existující skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Vycházejí z této procesní zásady, která je pro český model správního soudnictví založený na retrospektivnosti náhledu na předchozí správní řízení určující, proto Nejvyšší správní soud sdílí postup krajského soudu, který napadené rozhodnutí nezrušil a nevrátil zpět správnímu orgánu s poukazem na (novou) skutečnost spočívající v tom, že na základě žaloby již bylo takto zrušeno rozhodnutí správního orgánu ve věci matky stěžovatelky, jejíž případ byl vrácen danému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Skutečnost, že matka stěžovatelky se svojí žalobou u krajského soudu uspěla a správní orgán je ve vztahu k její žádosti o mezinárodní ochranu povinen pokračovat v řízení (v intencích zrušovacího rozsudku), totiž z hlediska přezkumu prováděného krajským soudem nemůže sama o sobě obstát a nelze ji považovat za relevantní důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany rovněž v případě stěžovatelky. Teprve byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.

Ostatně v tomto smyslu jsou také koncipovány obě formy mezinárodní ochrany, a sice azyl za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) a doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu), dle kterých se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, resp. rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele, udělí azyl, resp. doplňková ochrana, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu, příp. doplňkové ochrany. Udělení některé z forem mezinárodní ochrany nezletilé stěžovatelce podle § 13 či § 14b zákona o azylu by proto bylo v souzené věci možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany její matce, jež by představovalo novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého je jinak opakovaná žádost o udělení

mezinárodní ochrany nepřípustná, ledaže cizinec uvede nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Stěžovatelkou presumovanou obavu ohledně jejího dalšího pobytu na území České republiky po dobu, po kterou bude vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany s její matkou, jakož i následně po dobu případného řízení před správními soudy, nelze podřadit pod žádný ze zákonem uznaných důvodů udělení mezinárodní ochrany. Smyslem práva azylu, jakož i doplňkové ochrany, není poskytnout žadateli ochranu před čímkoliv. Důvody pro poskytnutí azylu či doplňkové ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu případných porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze na základě zákonem uznaných důvodů, jimiž je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené.

Nad rámec výše uvedeného je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud v žádném případě nezpochybňuje stěžovatelkou citovaná ustanovení Úmluvy o právech dítěte z roku 1989 (čl. 3 a čl. 9), kterou je Česká republika vázána (čl. 10 Ústavy); citovaná úmluva byla publikována sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb. a pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupila v platnost dne 6. 2. 1991, přičemž po jejím zániku do ní sukcedovala Česká republika. Jakkoli je zájem dítěte dle čl. 3 citované Úmluvy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, a státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy zrušit. Po dobu, kdy nebude postaven na jisto osud matky nezletilé, bude proto na příslušných správních orgánech, aby respektovaly shora uvedené články Úmluvy, a případné nucené vycestování nezletilé ve shora uvedeném smyslu pečlivě zvažovaly. Nezletilé, bude-li to v jejím zájmu, je třeba správními orgány umožnit další pobyt v České republice. V tomto ohledu se přitom nabízí např. využití ustanovení § 79 odst. 5 zákona o azylu, dle kterého Ministerstvo vnitra může výjimečně povolit poskytnutí stravy a ubytování v azylovém zařízení nezletilému rodinnému příslušníku, u něhož bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany ukončeno, pokud jeho zákonný zástupce je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.

Závěrem považuje Nejvyšší správní soud za nutné poznamenat, že ochrana zájmů dítěte a zásada respektování integrity rodiny představují koncept, který je reflektován rovněž v komunitárním právu souvisejícím s azylovou

problematikou; srov. např. tzv. kvalifikační směrnici, celým názvem Směrnici Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 o minimálních požadavcích na kritéria a statut státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti jako uprchlíků nebo jako osob, které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, jenž hovoří jak o zásadě „nejlepších zájmů dítěte“, tak také o zachování celistvosti rodiny (čl. 23). Obdobně se zásadou sjednocení rodiny pracuje rovněž Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků (kapitola VI.), jakož i další dokumenty vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (např. Uprchlíkové děti: Směrnice pro ochranu a péči), jež přes svůj doporučující charakter představují relevantní referenční rámec v souzené věci. V neposlední řadě je třeba připomenout i Směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, která řeší danou problematiku ve vztahu k cizincům, včetně uprchlíků, a vychází obecně z toho, že opatření týkající se sloučení rodiny by měla být přijata ve shodě se závazkem chránit rodinu a respektovat rodinný život obsaženým v mnoha nástrojích mezinárodního práva.

V tomto směru lze připomenout např. Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950 a na ni navazující bohatou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, kterou by bylo možné *mutatis mutandis* vztáhnout i na posuzovanou věc s tím, že nepřijetí, vrácení nebo vypovězení nezletilé cizinky ze země, v níž pobývá její matka, může znamenat narušení jeho práva na rodinný život a zakládat porušení čl. 8 citované Úmluvy, publikované pod sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.; srov. např. rozsudek ze dne 1. 12. 2005, ve věci *Tuquabo-Tekle* proti Nizozemí, stížnost č. 60665/00, rozsudek ze dne 21. 6. 1988, ve věci *Berrehab* proti Nizozemí, stížnost č. 10730/84, nebo rozsudek ze dne 28. 5. 1985, ve věci *Abdulaziz, Cabales a Balkandali* proti Spojenému království, stížnosti č. 9214/80, 9473/81, a 9474/81.

S ohledem na závěry výše uvedené byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a správní orgán jako druhý účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil a ani ze spisu nevyplynulo, že by mu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly nějaké náklady nad rámec jeho činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu